

El català a Catalunya

written by Llorenç Prats | 12 de maig de 2022

La normalització de l'idioma català té una llei vigent amb un gran consens. La llei de política lingüística del 1998. Aquesta llei és bona. Centra el català com a idioma de Catalunya, per fer-lo conegut i parlat i, si és possible, imprescindible arreu de la vida social del país. És una conquesta col·lectiva: una llei catalana per normalitzar el català, la llengua nacional, pròpia, dels catalans.

Ara, tanmateix, sense que hi hagi cap relació amb determinats posicionament judicials, com va manifestar el director general de política lingüística, en Francesc Xavier Vila, es vol modificar aquesta llei. Es pretén parlar de "normalització de l'espanyol" a Catalunya. Els parlamentaris catalans que van subscriure la proposta de modificació de la llei (JxCat, PSC, PODEM i ERC) entenen, per tant, que l'espanyol necessita polítiques públiques de suport a Catalunya. Desconeixen la realitat. Quin disbarat. Confonen l'accent català parlant espanyol amb qualsevol altra cosa.

Les polítiques actives que esperem per a l'idioma català a la sanitat, l'ensenyament, la cultura, la justícia... són imprescindibles. Els parlamentaris catalans han de tenir clar que vivim a Catalunya sorpresos de sentir la nostra llengua i d'haver d'usar la llengua espanyola en massa llocs sense cap justificació (restaurants, ITV, reunions de veïns, cinemes, pantalles dels vehicles, programes d'ordinador...). De fet, molta gent reacciona fent una política activa pròpia amb [@mantincelcatalà](#) o sumant-se a les campanyes de [@llenguacat](#), però les institucions catalanes no han funcionat obligades a admetre que l'espanyol està en una situació semblant.

Actualment al país hi ha dues llengües oficials. A la pràctica, sota el paraigua del bilingüisme es camina cap a la substitució lingüística, atacant l'idioma català, el propi del

país. El català ni tan sols pot ser llengua preferent, ni una llengua d'ús per defecte. L'equiparació de les dues llengües en l'oficialitat constitucional espanyola, per tant, ha resultat nefasta. S'ha consolidat l'espanyol en l'autonomia catalana i el català ensopega en tota mena d'entrebancs.

Per això, la política lingüística del govern català s'ha de dirigir al català i no a l'espanyol. L'omissió de l'espanyol en el text legal del 1998 és deliberada. No necessita suport públic. No el necessita perquè l'Estat espanyol l'imposa de mil maneres dins del territori català, àdhuc dels Països Catalans.

La llengua vehicular en l'ensenyament ha de ser el català (article 11 de la Llei d'educació de Catalunya), però diu que ho serà només normalment i no categòricament. A la pràctica, com s'ha reconegut, el seu ús minva i cada dia hi ha més casos de desconeixement de la llengua. Sobretot entre els nouvinguts, pel col·lapse a les aules d'acollida. I la llengua així ja no és una eina d'integració social. D'igualtat i millora col·lectiva.

El reforç en llengua espanyola, com l'anglesa o qualsevol altra, no ha de ser una facultat dels centres educatius sinó una demanda concreta dels usuaris o dels pares. La prioritat del sistema educatiu és formar en la llengua del país, on viuran i treballaran en el futur. I opcionalment pels que tinguin previst sortir del país o anar-se'n oferir l'opció d'aprenentatges diversos, també l'espanyol. En això sí que funcionen els tribunals espanyols. Que facin, doncs!